

ARHIVNA KOLEKCIJA V LJUBLJANI
1.1. 1935
p. 100

Iskustvo

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1934

V LJUBLJANI 1934

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA JUGOSLOVANSKA TISKARNA V LJUBLJANI (K. ČEČ)

FLUBILANSKI

ŠKOLJSKI LIST

LETA 1934

FLUBILANSKI

ŠKOLJSKI LIST

ŠKOLA

Kazalo

k letniku 1934 Ljubljanskega Škofijskega lista. — Skupaj 10 številk.

	Stran		Stran
A			
Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, 25 letnica	51	Konference, pastoralne l. 1933	86
B			
Birmanci, seznamek za l. 1934	96	Konference, pastoralne l. 1934	21
Birmovanje v l. 1934	19, 59	Konference Sodal. ss. C. J. l. 1933	42
Blagoslov sv. Blaža	96	Konkurenčne doklade, pobiranje	62
Bratovščina sv. Družine	95	Konkurzni razpisi:	
Bratovščina sv. Reš. Telesa	72	Borovec, Kovor	32
C			
Cerkvena oznanila	45	Moltnik, kanonikat v Novem mestu, Sv. Trojica nad Cerknico	47
Cerkvene starine	54	Dobrava pri Kropi, Preloka	55
D			
Družba treznosti	53	Kovor, Senčur pri Kranju, Dobrova pri Ljubljani	77
Državne zastave, izobešanje	53	Vavta vas, Borovec, Lambergov, Codellijev in Čemažarjev kanonikat v Ljubljani	93
Državno pravobranilstvo	91, 97	Javorje nad Škofjo Loko, Grčarice, Planina pri Črnomlju	98
Duhovne vaje v l. 1933	29	Krivoverske knjižice, opozorilo	27
Duhovne vaje duhovnikov, skupne	55	L	
E			
Evhariistični kongres v Ljubljani	69	List in evangelij, petje v slov. jeziku	27
Evhariistični kongres, duhovna priprava	88	Sv. Ludovika M., homilija sv. Očeta	49
Evhariistični kongres in praznik Kristusa Kralja	69	M	
G			
Gozdovi, cerkveni in nadarbinski, sečnja	63	Marijine družbe, poziv	28
Gregorij, škof: Pastirsko pismo za l. 1934	1	Meditacija o duhovništvu	37
Gregorij, škof: Duhovnikom za l. 1934	10	Misijonski praznik	57
Gregorij, škof: Izredno sv. leto v spomin Odrešenja	33	N	
Gregorij, škof: Ob 25 letnici sv. Cirila in Metoda	51	Nabava državnih zastav	28
Gregorij, škof: Ob smrti Nj. Vel. kralja Aleksandra I.	67	Nabirke za dobrodelne namene in mašne stipendije	90
H			
Homilija sv. Očeta o sv. Ludoviki M.	49	Novomašniki l. 1934	26
I			
Izpitni duhovnikov v zm. kan. 130	25	O	
Izseljenska nedelja	90	Občinske doklade pri davkih	31
K			
Kanonična vizitacija l. 1934	19, 59	Občinski organi, nazivanje	45
Karitativna nedelja	71	Obresti predvojnih obligacij	76
Konference, pastoralne l. 1932	22	Odpustki:	
		za papeževe obletnice	9
		za sveto leto	34
		za molitve v čast sv. Križu	37, 52, 72
		za evharistični dan	52
		za molitve po sv. maši	59
		za molitve v čast sv. Reš. Telesu	59
		za molitve v čast žal. Materi božji	72
		za misijonski dan	72
		za počaščenje ran Gospodovih	95
		za duše v vicač	96
		razlaga glede molitev	96
		Opozorilo o krivoverskih knjižicah	27
		Ordo Missae	79
		Oznanila, cerkvena	45

	Stran		Stran
P			
Pastoralne konference l. 1932	22	Ing. Jože Miklavžič: Kmetško gospo-	
Pastoralne konference l. 1933	86	darstvo	77
Pastoralne konference l. 1934	21	Misijski koledar za l. 1935	77
Pobijanje tihotapstva	63	Franjo Perše: Andeosko evijeće	77
Pobiranje cerkveno-konkurenčnih doklad	62	Die Welt für Christus erobern!	92
Poročne zadeve	73	Gasparri-Dolžan: Oče naš	92
Postna zapoved za l. 1934	6	Duhovno življenje. Tednik	93
Poziv cerkv. sodišča	75, 91	Kempčan: Hoja za Kristusom	97
Prehod leta glede delitve dohodkov	27	Dr. Conrad Gröber: Nationalkirche	97
Prekoračenje državne meje	54, 62	Vestnik Dejanja sv. Definstva	97
Prijava štolnine	46	Sodalitas ss. C. J., konference l. 1933	42
Prosinodalni sodniki, eksaminatorji in	74	Spiski oseb za pouk telesne vzgoje	60
župniki-svetovalci		Sveto leto v spomin 1900 letnice Odre-	
R			
Raba prevodov sv. pisma v cerkvah	58	šenja	33
Razne objave 31, 46, 55, 63, 76, 91,	97	Sv. pismo, raba prevodov v cerkvah	58
S			
Sečnja v cerkvenih in nadarb. gozdih	63	S	
Seznamek birmancevl l. 1934	96	Škofijska kronika 32, 47, 56, 65, 77, 94,	98
Slovstvo:			
Dr. Alojzij Odar: Sodbe Rimske Rote	31	Solski počitniški dnevi in prazniki	44
o zakonskih pravadah		Štolnina, prijava	46
Fahne Mariens in Praesides Korre-	32	U	
spondenz		Umrli duhovniki:	
Dr. Jože Pogačnik: Veliki teden	46	Nikolaj Stazinski	32
Josip Lavtizar: Marijina božja pota v	46	P. Hugolin Sattner	48
Evropi		Janez Klavžar, Ivan Piber	56
Dr. France Stele: Cerkevno slikarstvo	47	P. Salvator Zobec, Franc Watzl, Franc	
Dr. Vladimir Murko: Pot k gospodar-	47	Zužek, dr. Jožef Dolenc	66
ski obnovi		Peter Hauptman	78
Dr. Karl Rudolf: Die lebendige Pfarr-	47	Bertold Bartel, Anton Oberstar	94
gemeinde		Ivan Renier	98
Kateheze za prvence	55	Ura molive v zahvalo za presv. Rešnje	
Dr. Conrad Gröber: Die Mutter	55	Telo in duhovništvo	24
»Vrtece	64	V	
Marijan Marolt: Umetnostni spome-	64	Verska predavanja, seznam	75
niki Slovenije II.		Verske organizacije, poizvedovanja	90
Dr. Avguštin Juretič: Vjeronauk i	64	Z	
vjerske dužnosti djaka		Zastave, državne, izobešanje	53
P. dr. Eugen Henne: Das alte Te-	64	Zastave, državne, nabava	28
stament		Zdravniška spričevala za poroko	61, 97

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Leto 1934.

Ljubljana, 25. januarja 1934.

Štev. 1.

1.

Pastirsko pismo za 1. 1934.

Gregorij,

po božji milosti in apostolskega sedeža oblasti

škof ljubljanski,

pošilja vsem vernikom pozdrav in blagoslov.

Letošnji postni čas obhajamo v spominu na tisočdevetstoletnico našega odrešenja. V vsem cerkvenem letu ni primernejše dobe, da v njej razmišljamo o odrešilnem Jezusovem trpljenju, kot je vprav štiridesetdnevni post. S tem postnim časom se bo na velikonočni ponedeljek sklenilo tudi izredno sveto leto, ki ga je papež Pij XI. razpisal za devetnajsto stoletnico odrešenja. Kdor je bil tako srečen, da je v tem svetem letu poromal v Rim in si tam pridobil svetoletni odpustek, bo vsak mogel izpričati, da se v štirih glavnih rimskih cerkvah, katere je za odpustek treba obiskati, izredno veliko in pobožno moli. Ne vem, ali so te starodavne cerkve v dolgi stoletni zgodovini že kdaj videle več in gorečnejših molivcev. V vseh jezikih se dan za dnem dvigajo molitve, glasne in tihe, izpred oltarjev, ki so za obisk določeni: pred Najsvetejšim, pred oltarjem Matere božje, pred podobo Križanega in ob grobu prvakov apostolov. Prihajajo posamezni romarji, procesija za procesijo se vrsti, a najinljivejše je videti, kako poklekajo posamezne družine pred oltarje, oče, mati in otroci, in molijo tako zaupljivo in zbrano, da gledalca gane. Toliče in takšne molitve mora ljubi Bog uslišati in podeliti stiskanemu človeštvu odrešenje, saj »zaradi izvoljenih bodo tisti dnevi (stiske) okrajšani« (Mt 24, 22), je obljubil Jezus sam.

Ko sem dne 2. oktobra lani bil pri sv. Očetu, da mu poročam o verskem življenju v ljubljanski škofiji, sem mu omenil tudi, da se v tem svetem letu mnogo in pobožno moli, mnogo več nego zadnje redno sveto leto 1925. Tedaj je sv. Oče odvrnil: »Dà, mnogo in pobožno se moli, to mi sporočajo vsi, ki imajo priložnost to videti.« In kakor prerok je dvignil svoj glas, ko je pristavil: »Od molitev in žrtev tega jubilejnega leta pričakujemo prav gotovo rešitev sveta pred poginom.« Pariški kardinal Verdier pa je v svojem novoletnem govoru povedal, da mu je sv. Oče rekel, da se sveto leto odrešenja ne bo končalo, ne da bomo zagledali zarjo vstajenja.

Kako radi poslušamo take besede, ki nam obljubujejo rešitev iz vsakovrstnih stisk sedanjosti, radi jim verjamemo in upamo, da se bodo

uresničile. Da nas to upanje ne bo varalo, moramo pač tudi mi vsi po svojih močeh pripomagati, da se uresničijo. Kako? Najprej, da se pridružimo vsem številnim vnetim in pobožnim molivcem in da svoje molitve podkrepimo še z vsakdanjimi žrtvami. Potem pa, da si prisvojimo milost odrešenja in si tako duše rešimo za večno življenje z milostjo Jezusa Kristusa, saj »v nikomer drugem ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mogli v njem zveličati« (Apd 4, 12).

Odrešenje je v kraljestvu božjem, katero je Sin božji na zemlji ustanovil. Duša najde odrešenje, ko pride kraljestvo božje v njo, človeštvo pa bo tedaj uživalo sadove Kristusovega odrešenja, ko bo njegovo kraljestvo zavladalo po vsem svetu. Vsak drug poizkus najti odrešenje je jalov. Kraljestvo božje pa ni nič drugega kakor vlada najsvetejše volje božje. Življenska naloga odrešenega človeka je torej, da izpolnjuje sveto voljo božjo. Bolj natančno ko jo vrši in se v mišljenju, govorjenju in delu sklada z njo, tem večja je njegova osebna svetost, večja je vrednost njegovega življenja in vsakdanjega dela. Jezus nas je izpolnjevanja volje Očetove učil z besedo in z zgledom lastnega življenja: »Nisem prišel iz nebes zato, da bi vršil svojo voljo, ampak voljo tistega, ki me je poslal« (Jn 6, 38), je trdil Jezus sam. In učencem, ki so mu ob Jakobovem studentu ponujali jesti, je rekel: »Moja jed je, da izvršujem voljo tistega, ki me je poslal, in dovršim njegovo delo« (Jn 4, 34). Kakor je za življenje potrebna hrana in je samoposebi umevno, da jo uživamo, tako je Jezusu bilo potrebno in samoposebi umevno, da izvršuje v vsem voljo nebeškega Očeta. Isto velja za nas. Le tisti pride v ožji stik z Odrešenikom, kdor ga v izvrševanju volje božje posnema, kakor je rekel sam: »Kdorkoli spolni voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, on mi je brat in sestra in mati« (Mt 12, 50).

Kar pa volji božji nasprotuje, je greh. Greh torej je edina ovira zveličanja in to oviro je Jezus odstranil. Dve reči daje odrešenje: odpuščanje grehov in nadnaravno življenje milosti. Dvojen namen svojega odrešilnega dela je Jezus sam izrazil. »Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je izgubljenega« (Lk 19, 10) in »nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike« (Mt 9, 13). Sv. Janez pa nam sporoča Jezusov izrek: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju« (Jn 10, 10).

Oboje si moramo pridobiti, odpuščanje grehov in nadnaravno milost, kdor tega ne stori, temu leži zaklad božjega odrešenja brez koristi. Nič ne pomaga beraču ponujeno bogastvo, ako ga noče sprejeti. Tako tudi človeku trpljenje Odrešenikovo nič ne koristi, ako milosti, sadove tega trpljenja, ne sprejema. Ko danes ljudem govorimo o odrešenju, mislijo mnogi na odrešenje iz sedanjih gospodarskih stisk, katere jih hudo tarejo. A Jezusovo odrešenje je najprej odrešenje duše, osvobojenje človeka iz suženjstva greha in novo življenje svobodnih božjih otrok (prim. Rim 8, 21). To odrešenje moramo najprej doseči, dušo svojo moramo osvoboditi od trdega jarma satanovega, zaživeti mora v nas milost božja. Z drugimi besedami: priti mora v nas kraljestvo božje. Ne pride pa, dokler duše ne odpremo in ne naredimo prostora v njej s tem, da izmečemo iz nje nesnago greha. To je pa tudi prvi korak do zboljšanja zunanjih gospodarskih stisk. Učeni ljudje so napisali cele knjige o vzrokih današnje stiske, a zadnjega vzroka večinoma niso našli. Zadnji vzrok vsega zla na svetu je greh.

Tudi gospodarsko in družabno zlo izvira iz njega. Tega seveda narodni gospodarstveniki, sociologi in politiki ne upoštevajo, pa je vendarle temeljna resnica. Istotako temeljna resnica je, da se mora vsako zlo začeti zdraviti pri korenini, iz katere raste. Korenina zla pa tiči v človekovi naravi, ki je po izvirnem grehu zastrupljena in polna grešnega poželenja. Kdor hoče prinesiti človeku odrešenje iz življenjskih stisk sedanjosti, mu mora prinesiti najprej odrešenje od greha. In to je storil Jezus Kristus. Zato pa je jalovo vsako početje, ki hoče izboljšati razmere brez Jezusa. Začetek izboljšanja sedanje stiske je v odločnem boju zoper greh, da se omogoči prihod kraljestvu božjemu. Večno resnična ostane beseda božja: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse se vam bo navrglo« (Mt 6, 33). Svet pa je slep za to resnico, zato se vedno globlje pogreza v stiske in pomanjkanje, dasi Bog daje v izobilju vsega, česar človek potrebuje.

Ni samo golo naključje, da vpada 1900 letnica odrešenja vprav v vrhunec vsesplošne stiske, v kateri ves svet vzdihuje po rešitvi. Božja previdnost je dopustila, da ob devetnajststoletnem spominu odrešenja človeštvo bolj čuti potrebo rešitve in željneje po njej hrepeni. Morda bo to hrepenenje po rešitvi iz zunanjih stisk privedlo marsikoga do pravega notranjega odrešenja po Jezusu, ki je srednik med nami grešniki in Bogom. »Nihče ne pride k Očetu, razen po meni«, pravi Jezus (Jn 14, 6). Greh nas je ločil od Boga, a grešnik sam iz lastne moči se ne more povrniti k Bogu. Zaradi tega se je Sin božji učlovečil, privzel si resnično človeško telo in dušo in postal kakor eden izmed nas, nam brat po isti človeški naravi, da bi mogel posredovati med nami in Bogom, napraviti zopet spravo med užaljeno pravičnostjo božjo in nami grešniki. On je vez med Bogom in ljudmi, kakor trdi sv. Pavel: »Eden je srednik med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus, ki je dal samega sebe v odkupnino za vse« (1 Tim 2, 5). Posreduje pa Jezus za nas ne tako, da Boga pregovori, da o nas boljše misli in milejše sodi. O ne! Bog svojega mišljenja nikoli ne izpreminja, ker je sam v sebi neskončno resničen in moder. Jezus posreduje tako, da naše mišljenje izpreminja, da mi pod vplivom njegove milosti začnemo drugače, pravilnejše misliti o Bogu, o sebi, o dolžnostih naših, o cilju in namenu našega življenja. Kadar mi izpremenimo naše mišljenje po resnici božji, tedaj še le se more naša volja izenačiti z božjo voljo, da začnemo v vsem to hoteti, kar hoče Bog. Tedaj bo kraljestvo božje na zemlji popolno, ko se bo božja volja vršila na zemlji prav tako natančno kakor v nebesih — za kar prosimo v vsakem očenašu.

Ko so na binkoštni praznik po prihodu svetega Duha tisočeri Judi slišali prvo pridigo sv. Petra o Jezusu odrešeniku, ki so ga bili zavrgli in križali, tedaj so vsi presunjeni od bridke resnice povpraševali: »Kaj naj storimo, bratje?« Peter jim je rekel: »Spokorite se in sleherni izmed vas naj se da krstiti« (Apd 2, 38). Tako bi morali tudi mi vpraševati: kaj naj storimo, da bomo deležni milosti odrešenja? Pa tudi nam apostol odgovarja: Spokorite se, spreobrnite se. Tega odgovora apostol ne daje sam od sebe, marveč slišal ga je od Jezusa. Ko je namreč Jezus začel učiti, je bila njegova prva pridiga: »Delajte pokoro, zakaj nebeško kraljestvo se je približalo« (Mt 4, 17, Mr 1, 15). Evangelisti so razen svetega Mateja pisali vsi v grškem jeziku in so skušali v tem jeziku kolikor mogoče točno izraziti to, kar je Jezus govoril v jeziku Judov. Grška beseda za »delajte pokoro« in »spokorite se«, ki jo rabi sv. pismo, pa pomeni dobessedno:

izpremenite svoje mišljenje. Glejte, predragi v Gospodu, kaj naš Odrešenik od nas najprej zahteva. Ako naj si prisvojimo milost odrešenja, moramo najprej izpremeniti svoje mišljenje, kolikor se ne sklada z božjo resnico in z božjo voljo. Naše mišljenje se mora vjemati z božjim mišljenjem, potem še le pride kraljestvo božje v nas in med nas. Ko pa primerjamo svoje mišljenje s tem, kar nam o Bogu in njegovih zapovedih pove naša sveta vera, vidimo, koliko je takega v nas, kar moramo izpremeniti. Resnica božja in zapovedi božje so za vse enake, za nikogar v njih ni predpravilic in izjem, vsi brez izjeme jih moramo enako izpolnjevati.

Naj to jubilejno leto našega Odrešenja ne mine, ne da bi z vso vnemo in resnostjo začeli izpreminjati svoje mišljenje in tako si v polni meri pridobiti milost odrešenja, najprej notranjega odrešenja duše, potem pa tudi rešitve iz onih stisk, ki nas ovirajo v točnem izpolnjevanju volje božje. Ako se resno zamislite in pogledate v svoje življenje, boste spoznali, v čem morate izpremeniti svoje mišljenje. Ko je vendar toliko zmotnega mišljenja v ljudeh! Ali ne živijo le premnogi tako, kakor da ni ne Boga, ne večnosti, ne odgovornosti pred večnim Sodnikom! Pa ne samo da sami tako živijo, še druge nagovarjajo in s slabim zgledom kvarijo. Pišejo časopise in izdajajo knjige, v katerih učijo stare zmote in krive nauke, češ da je verovanje v Boga le izraz strahu nevednih ljudi pred nepoznanimi naravnimi silami, katere pa sodobni človek na podlagi iznajdb in napredka znanosti in tehnike zna povsem naravno razložiti in ne potrebuje Boga; da obstoja samo tvorni svet in se mora na tem svetu s preureditvijo družabnega reda ustvariti raj; da je nespametno in otročje upati na raj po smrti, ko po smrti ničesar več ni, ampak človeško telo razpade pa je z njim za vselej končano. Izpremenite, izpremenite to napačno mišljenje in spoznajte, da je Bog cilj našega življenja. Dolžnost naša je, da si uredimo bivanje na zemlji po božjih zapovedih. Ne bo se zemlja zaradi tega že v raj spremenila, a konec bi bil vnebovpijočim krivicam, zatiranju slabejših in izžemanju delavcev. Bog hoče, da naj se vsi medsebojni človeški odnosi uredijo v pravičnosti in ljubezni. V tem smislu naj bi vsi ljudje izpremenili svoje mišljenje, pa bi bilo vse prav in dobro.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje tisti, ki nedeljo skrunijo, ki Boga z daritvijo svete maše ne častijo in dela opravljajo, ki bi morala na Gospodov dan počivati. Spoznajo naj, da je naša velika dolžnost in še večja odlika, da svojega Stvarnika in Boga častimo, ljubimo in mu zvesto služimo na način, kakor on to hoče.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje vsi, ki nosijo sovraštvo v svojih srcih, ki z lažmi bližnjemu škodujejo in z nepotrebnimi pravdami bližnjega uničujejo; vsi, ki maščevanje v srcih kuhajo in ga nekrščansko izvršujejo. Spoznajo naj, da je Bog medsebojno ljubezen zapovedal in vsako kršitev svoje zapovedi, zlasti vsako krivico nedolžnemu bližnjemu prizadejano, kaznuje.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje vsi, ki zakon, od Boga urejeno in blagoslovljeno zvezo med možem in ženo, oskrunjajo z nečistotjo in ki se na ta sveti zakrament z grešnim razmerjem pripravljajo. Spoznajo naj, da je sv. zakon od Boga postavljen sveti vir milosti, da so otroci dragoceni dar božji, za katerega nosijo odgovornost.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje oni, ki hočejo otroke vzgajati brez vere, brez Jezusa, brez milosti, ki sicer za njihov telesni razvoj in naravno znanje skrbijo, neumrljivo dušo njihovo pa popolnoma zanemarljajo, je ne branijo pred pogubnimi vplivi. Spoznajo naj, da je vsaka duša

za Boga ustvarjena in da je torej Boga spoznavati in Bogu služiti najvažnejši cilj vsake vzgoje.

Izpremeniti morajo svoje mišljenje tisti, ki pri javnih poslih v narodu in državi, v trgovini in gospodarstvu božjih zapovedi in naukov Cerkve ne upoštevajo in ne pospešujejo splošne koristi vseh, ampak le sebične cilje samih sebe in svojih ožjih pripadnikov. Spoznajo naj, da božja volja tudi za narod in državo velja in je tista nepremagljiva sila, ki državam daje obstanek; kar pa človek zida proti božji volji, v nasprotstvu z njegovimi zapovedmi, nima obstanka. Saj to nam priča vsaka stran človeške zgodovine.

Kaj ne, predragi v Gospodu, koliko je treba v našem mišljenju izpremeniti! Ali bo kdaj mogoče privedi ljudi do tega, da izpremenijo svoje mišljenje, ko še mi sami sebe ne moremo tako izpremeniti, kakor bi bilo treba? Sami od sebe ne moremo ne svojega mišljenja izpremeniti, še manj mišljenje drugih. Sv. Pavel nas pa opozarja, da Sveti Duh podpira našo slabotnost (Rim 8, 26) in sicer tako, da nas uči moliti in tudi sam za nas prosi. Z dobro, resno in vztrajno molitvijo izprosimo sebi in drugim izpremembo mišljenja, kolikor je potrebna, da si vsi prisvojimo milost odrešenja in pritegnemo kraljestvo božje na zemljo. Prava molitev ni nič drugega nego razgovarjanje z Bogom. Kdor pa se redno zbrano pogovarja z Bogom, tega to razgovarjanje, ta molitev, polagoma izpreminja, da v vsem vrši voljo božjo.

Sv. Oče Pij XI. je ob zadnjih božičnih praznikih odgovoril na častitke kardinalskega zbora, da se sicer pričakuje, da bo sv. Oče ob tej priložnosti govoril kaj velikega in važnega, pa tega ne bo storil, ker pač o zboljšanju razmer, o utrditvi miru na svetu, o vlogi narodov in o občih blaginji vsega človeštva ne more ničesar povedati, česar ni že mnogokrat ob raznih prilikah povedal in poudaril, pa brez uspeha. Zato more na vprašanje, kaj naj se še stori, da se razmere zboljšajo, odgovoriti le: Moliti. A kaj je še treba? Moliti! In tretjič: Moliti! Z eno besedo, storiti je treba to, kar je govoril božji Odrešenik in Učitelj, da je namreč treba vedno moliti in se ne naveličati (Lk 18, 1). To sv. Oče sam dela, to bo tudi še nadalje delal in vse poziva, naj vsi z njim vztrajno delajo, to je molijo, ker sv. Očetu se zdi, da so ljudje že mnogo govorili in prav brez koristi. — Torej molimo naj, po pozivu in želji sv. Očeta in to s tisto pravo in pristno molitvijo, ki izhaja iz globokovernega srca, iz neomahljivega zaupanja in zveste ljubezni do Boga. Taka molitev bo najprej nas same korenito izpremenila in še drugim potrebno izpremembo mišljenja izprosila.

Navzlic velikim oviram in težkočam, ki stoje vsesplošnemu odrešenju nasproti, imamo, dragi verniki, v molitvi močno, da, nepremagljivo sredstvo, katerega vsi nasprotniki božji skupaj nimajo. A ko sv. Oče od molitve vernih katoličanov še v tem letu pričakuje zboljšanje težkih razmer, potem pričakuje, da bomo tudi mi vsi goreče in stanovitno v njegov namen molili. Zaradi tega Vas ob koncu vse, zlasti nedolžne otroke ter bolne in slabotne, ki delati več ne morejo, prosim, molite mnogo, molite pobožno, molite z velikim zaupanjem, da bomo ob 1900 letnici Jezusovega vstajenja obhajali tudi mi polni hvaležnosti zmago nad grehom in vstajenje iz sedanjih stisk, saj nam je sam obljubil: »Vse, karkoli boste v molitvi prosili z zaupanjem, boste prejeli« (Mt 21, 22). V to pa Vas blagoslovi vsemogočni Bog Oče in Sin in Sveti Duh. Amen.

V Ljubljani, dne 17. januarja 1934.

† Gregorij,
škof.

Postna zapoved za leto 1934.

Pooblaščen od sv. stolice določujem glede postne zapovedi za l. 1934. v ljubljanski škofiji:

I.

1. Zapoved *zdržka* zahteva edinole *zdržek* od mesa in mesne juhe. Torej je vse dni *zdržka* dovoljeno rabiti katerokoli živalsko maščobo.

2. Zapoved *pritrganja* dovoljuje samo enkratni obed na dan; vendar pa sme vsakdo kaj malega zaužiti tudi zjutraj in zvečer, kakor je v dotičnem kraju navada. Dovoljeno je tudi pri istem obedu uživati meso in ribe. Glavni obed se sme preložiti od opoldne na večer.

3. Zapoved *zdržka* veže vse, ki so izpolnili sedmo leto. Zapoved *pritrganja* pa veže vse vernike od izpolnjenega enoindvajsetega do začetega šestdesetega leta.

II.

Katere dni v letu je zapovedan samo *zdržek*, katere *zdržek* in *pritrganje* (= strogi post), katere samo *pritrganje*? Odgovor:

1. *Zdržek od mesa* je zapovedan vse petke celega leta izven štiridesetdnevnega posta in kvatrnih tednov.

2. *Zdržek od mesa in pritrganje* (strogi post) sta zapovedana:

a) na pepelnično sredo;

b) ob petkih štiridesetdnevnega posta;

c) ob kvatrnih petkih;

č) na veliko soboto, v soboto pred binkoštni, na dan pred praznikom Marijinega vnebovzjetja (14. avgusta), na dan pred praznikom Vseh svetnikov (31. oktobra) in pred božičem (dne 24. decembra).

3. *Samo pritrganje* je zapovedano vse druge dni štiridesetdnevnega posta, to je vse dni razen pepelnice, petkov in velike sobote, ter ob kvatrnih sredah in kvatrnih sobotah. Vse te dni, ob katerih je zapovedano samo *pritrganje*, je vsem vernikom dovoljeno uživati mesne jedi tudi pri večerji. Tisti pa, ki si niso dolžni *pritrgovati*, smejo te dni uživati mesne jedi vselej, kadar kaj jedo.

4. Zapoved strogega posta ne veže ob nedeljah štiridesetdnevnega posta, ob zapovedanih praznikih in tudi ne ob odpravljenih praznikih, ki jih v naši škofiji še praznujemo.

Na veliko soboto preneha zapoved strogega posta opoldne, na dan pred božičem pa pri večerji.

5. Od zapovedi *strogega posta* so izvzeti:

a) verniki v tistih krajih, v katerih je sejem, slovesno cerkveno praznovanje farnega patrona ali druga večja cerkvena slovesnost in se ondi zbere zelo mnogo ljudi;

b) vse postne dni v letu, razen dneva pred božičem in velikega petka: vojaki, orožniki in finančni stražniki ter njihove družine

6. Od zapovedi *samega držka* so vse postne dni v letu, razen dneva pred božičem in velikega petka, oproščeni: delavci v rudokopih in tovarnah ter njih družine; sprevodniki, kurjači in drugi uslužbenci po že-

leznicah in popotniki, ki morajo jesti v železniških gostilnah; uslužbenci in popotniki na ladjah, kadar morajo na ladjah obedovati; vsi, ki so z družino in postrežniki v zdraviliščih; vsi, ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah, in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi; oni, ki žive po kaznilnicah, namreč kaznjenci, pazniki in drugi uslužbenci.

Vse one, ki se bodo olajšav posluževali, opominjam v smislu papeževega pisma, naj bi si olajšavo posta nadomestili z dobrimi deli, zlasti z miloščino za reveže.

III.

Posameznim osebam ali rodbinam more po cerkvenem pravu (kan. 1245) iz pravega vzroka tudi njih župnik podeliti spregled od postne zapovedi. Pcoblaščam pa tudi spovednike, da imajo isto pravico kakor župniki, toda samo pri spovedi.

1. Iz posebnih od Cerkve priznanih razlogov so od zapovedi strogega posta poleg zgoraj naštetih še izvzeti:

- a) bolniki in okrevajoči ter telesno slabotni, katere bi zaradi posta precej bolela glava ali bi imeli omotico;
- b) matere pred porodom in po porodu, naj so tudi telesno zdrave in močne;
- c) ubožci, ki živež beračijo ali imajo sploh nezadostno hrano.

2. Od zapovedi samega pritrganja pa so izvzeti:

- a) delavci, ki morajo opravljati težka telesna dela, na pr. kmetovalci, mizarji, kovači, zidarji, tkalci, kamnoseki, čevljarji itd.;
- b) oni, ki morajo opravljati naporno duševno delo, na pr. učitelji na osnovnih šolah; profesorji, če se morajo za predavanja naporno pripravljati, ali če morajo po štiri in več ur na dan učiti; dijaki, ki so večji del dneva v šoli in se resno bavijo z učenjem; misijonarji ob času misijonov.

Vsi ti so od zapovedi pritrganja izvzeti, čeprav so trdnega telesnega zdravja.

Upam, da bomo tako olajšano zapoved vsi prav radi in vestno izpolnjevali. Molimo in delajmo pokoro, da se nas Bog usmili in ne postopa z nami, kakor bi s svojimi mnogimi grehi zaslužili.

V Ljubljani, dne 18. januarja 1934.

† Gregorij,
škof.

...všechny tyto podmínky jsou v souladu s ...
...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

...a jejich účinnost je ...
...a jejich účinnost je ...

Gregor,

durch Gottes Gnade und des apostolischen Stuhles Vollmacht,
Bischof von Ljubljana,
entbietet allen Gläubigen der Diözese Gruß und Segen.

Mit der heurigen Fastenzeit schließt am Ostermontag das außerordentliche Jubeljahr, welches der Hl. Vater zur Erinnerung an die neunzehnhundertste Wiederkehr des Todes unseres Erlösers und Herrn Jesus Christus ausgeschrieben hat. Da der Jubelablaß bisher nur in Rom gewonnen werden konnte, strömten hunderttausende Pilger aus allen Weltteilen nach Rom. In den vier Hauptkirchen, welche zwecks Abblaßgewinnung besucht werden müssen, wird tagaus tagein außerordentlich viel und andächtig gebetet, in allen Sprachen, still und gesammelt, aber auch laut und singend. Das ganze Jahr steigen heiße Gebete aus den Basiliken Roms zu Gott empor nach der Meinung des Hl. Vaters. Als ich dies dem Papste bei meiner Audienz am 2. Oktober vergangenen Jahres erwähnte, da leuchtete sein besorgtes Gesicht auf und er erwiderte: »Ja, es wird viel und fromm gebetet; das berichten Uns alle, die Gelegenheit hatten, es zu sehen. »Und mit erhobener Stimme fügte er bei: »Vom Gebete und den Opfern dieses Jubeljahres erwarten Wir ganz gewiß die Rettung der Welt vor dem Untergang.« Und dem Pariser Kardinal Verdier sagte der Hl. Vater ähnlich: »Das heilige Jahr der Erlösung wird nicht enden, ohne daß wir das Morgenrot der Auferstehung schauen werden.«

Wie gerne hören wir doch solchen Worten zu, die uns vor der Rettung aus der gegenwärtigen Not erzählen. Wir glauben ihnen gerne und hoffen, daß sie sich bewahrheiten werden. Daß wir jedoch in dieser Hoffnung nicht getäuscht werden, müssen auch wir unseren Teil dazu beitragen, daß sich diese glückverheißenden Voraussagen wirklich bewahrheiten. Doch wie? Vor allem sollen wir uns der großen Armee der Beter anschließen und unsere Gebete noch durch kleine tägliche Opfer unterstützen, dann aber müssen wir uns die Erlösungsgnaden, die uns der Heiland vor 1900 Jahren durch sein Leiden und Tod verdiente, aneignen, daß wir so unsere Seelen retten für's ewige Leben durch die Gnade Jesu Christi, »es ist nämlich in keinem andern Heil; denn kein anderer Name unter dem Himmel ist den Menschen gegeben, durch den wir selig werden sollen« (Apg 4, 12).

Erlösung bedeutet soviel als das Reich Gottes, das der Sohn Gottes auf Erden gegründet hat. Die einzelne Seele findet Erlösung dann, wenn das Reich Gottes in ihr ist, die ganze Menschheit aber wird die Früchte der Erlösung genießen, wenn das Reich Christi überall auf Erden herrschen wird. Jeder anderweitige Versuch, die Lage zu bessern, wäre vergebens. Das Reich Gottes aber ist nichts anderes als die Herrschaft des heiligsten Willens Gottes. Die Lebensaufgabe des erlösten Menschen besteht in der treuen Erfüllung des göttlichen Willens. Je genauer der Mensch in seiner Gesinnung, in seinem Handel und Wandel dem göttlichen

Willen entspricht, um so vollkommener ist seine persönliche Heiligkeit, um so größer der Wert seines Lebens. Jesus Christus lehrte uns die Erfüllung des Willens Gottes mit Wort und Beispiel: »Ich bin vom Himmel herabgekommen, nicht damit ich meinen Willen tue, sondern den Willen dessen, der mich gesandt hat« (Joh 4, 38). Wie demnach für das Leibesleben Speise notwendig ist, so notwendig und selbstverständlich ist es, daß der Mensch den Willen Gottes erfülle, da nur jener, der den Willen Gottes tut, mit Jesus in innigere Beziehung tritt, wie es der göttliche Heiland selber sagt: »Wer immer den Willen meines Vaters tut, welcher im Himmel ist, ist mir Bruder, Schwester und Mutter« (Mt 12, 50).

Dem Willen Gottes entgegengesetzt ist die Sünde. Die Sünde ist das einzige Hindernis unseres Heiles und dies Hindernis hat Jesus Christus durch sein Erlösungswerk hinweggeräumt. Zweierlei umfaßt Christi Erlösung: Vergebung der Sünden und übernatürliches Leben der Gnade. Beides hat Jesus Christus selbst angegeben, als er sprach: »Ich bin nicht gekommen, Gerechte zu berufen, sondern Sünder« (Mt 9, 13) und »Ich bin gekommen, damit sie das Leben haben, und überreichlich haben« (Joh 10, 10). Beides, Sündenvergebung und Gnadenleben, muß sich aneignen, wer an der Erlösung teilhaben will. Wer dies nicht tut, dem nützt das Erlösungswerk Christi nichts, wie dem Bettler die angebotenen Reichtümer nichts helfen, wenn er sie nicht annehmen will.

Wenn wir heutigentags von Erlösung und Rettung sprechen, so denken die meisten Menschen zunächst an die Rettung aus der herrschenden wirtschaftlichen Not. Die Erlösung durch Christus ist jedoch zuerst und vor allem eine Erlösung der Seele, Befreiung aus der Sklaverei der Sünde und neues Leben in der Freiheit der Kinder Gottes (Vergl. Röm 8, 21). Um wirklich erlöst zu werden, müssen wir die Seele befreien aus dem harten Joch Satans, muß neues Gnadenleben in unseren Seelen erblühen, mit anderen Worten: Das Reich Gottes muß in unsere Seelen kommen. Es kommt jedoch solange nicht, bis nicht die Sünde aus unserer Seele entfernt ist.

Gelehrte Männer haben ganze Bücher über die heutige Not geschrieben und ihre Ursachen zu erforschen gesucht. Die tiefste Ursache entdeckten sie nicht, da sie die Sünde nicht in Betracht zogen. Aber nichtsdestoweniger bleibt es eine Grundwahrheit, daß die Sünde der Grund jeglichen Übels auf Erden ist. Und eine ähnliche Grundwahrheit sagt, daß die Heilung jedes Übels bei seiner Wurzel beginnen muß, wenn es eine bleibende Heilung sein soll. Die Wurzel des Übels steckt aber in der durch die Erbsünde verdorbenen menschlichen Natur. Wer also die Übel des Lebens mildern will, muß zuerst die Menschen von der Sünde erlösen, was Jesus Christus getan hat. Die Rettung aus der heutigen Not besteht also im entschiedenen Kampfe gegen die Sünde. Ist einmal die Sünde überwunden, so ist die Quelle des Übels verstopft und die Heilung der Menschheit von selbst gegeben nach dem Worte des Herrn: »Suchet zuerst das Reich Gottes und seine Gerechtigkeit, und dies alles wird euch zugegeben werden« (Mt 6, 33).

Es ist kein bloßer Zufall, daß das 19 hundertjährige Jubiläum unserer Erlösung gerade in eine Zeit der höchsten Not fällt. Gottes Vorsehung hat es so gefügt, daß wir gerade da an unsere Erlösung durch Jesus Christus erinnert werden, wo die ganze Menschheit ein Erlösungs-

bedürfnis fühlt wie schon seit Jahrhunderten nicht mehr. Die Sehnsucht nach Rettung aus wirtschaftlicher Not wird in vielen Herzen auch die Sehnsucht nach Erlösung von Sünde wecken und manche Seele zum einzigen Erlöser, den wir haben, zu Jesus Christus führen. So werden verlorene Söhne und Töchter den Weg ins Vaterhaus wieder finden, wohin man nur durch Jesum Christum gelangt. »Niemand kommt zum Vater, außer durch mich,« behauptet der Heiland (Joh 14, 6).

Durch die Sünde hat sich der Mensch von Gott abgewendet, ein durch Menschenhand unüberbrückbarer Abgrund hat sich zwischen dem Menschen und Gott aufgetan. Aus eigener Kraft kann sich der Sünder nicht mehr mit Gott versöhnen. Da ist nun die zweite göttliche Person Mensch geworden, ward der menschlichen Natur nach uns gleich, damit sie dieser Natur nach die Vermittlerin zwischen der sündhaften Menschheit und Gott sei. Es gibt keinen anderen Mittler, der uns mit dem allgerechten Gott versöhnen könnte. »Einer ist Mittler zwischen Gott und den Menschen, der Mensch Christus Jesus, welcher sich selbst als Lösegeld hingegeben hat für alle« (I Tim 2, 5). Diese Vermittlung besteht jedoch nicht darin, daß Jesus seinen himmlischen Vater umstimmt, daß er besser über uns denke und uns milder beurteile. Nein! Gott ändert seine Gesinnung nicht. Die Mittler-schaft unseres Erlösers besteht darin, daß er uns mit seiner Gnade umstimmt, daß wir anders zu denken und zu urteilen beginnen über Gott, uns selbst, unsere Pflichten und unsere Lebensaufgabe. Als der göttliche Heiland zu lehren anfang, da sprach er: »Tuet Buße, das Reich Gottes hat sich genahet« (Mt 4, 17, Mr 1, 15). Das griechische Wort, welches die hl. Schrift für Buße tun gebraucht, bedeutet wörtlich: ändert euere Gesinnung. Darin besteht die Buße und Bekehrung, daß wir unsere Gesinnung ändern und zwar derart, daß wir über alles so denken, wie Gott denkt; daß wir alles so beurteilen und bewerten, wie Gott in seiner ewigen Weisheit es beurteilt und bewertet, mit einem Worte, daß wir unseren Willen völlig in Einklang mit dem göttlichen Willen bringen. Das war das erste, was der liebe Heiland von den Menschen verlangte, damit sie teilhaben können am Reiche Gottes. In dieser Teilnahme am Reiche Gottes besteht unsere Erlösung, deren tausendneuhundertjähriges Jubiläum wir eben feiern.

Geliebte im Herrn! Wenn ihr also der Erlösungsgnaden Christi teilhaftig werden wollt, dann müßt ihr euere Gesinnung ändern, insoweit sie mit der Wahrheit und dem Willen Gottes nicht im Einklang steht. Wenn ihr nun in ruhiger Überlegung und vom Geiste Gottes erleuchtet euer Herz durchforscht, dann werdet ihr gar vieles entdecken, was dem Willen Gottes entgegen ist und was ihr in eurerer Gesinnung ändern müßt.

Wie viele leben so, als ob es keinen Gott, keine Ewigkeit und keine ewige Vergeltung gäbe. In Wort und Schrift werden alte Irrtümer und falschen Lehren verbreitet, die behaupten, der Glaube an Gott habe in der Furcht unwissender Menschen vor unbekanntem Naturkräften seinen Ursprung. Der heutige aufgeklärte Mensch, der auf Grund der fortgeschrittenen Wissenschaft diese Naturkräfte erklären kann, braucht daher an einen unsichtbaren Gott nicht mehr zu glauben. Alles sei nur Materie und hier auf Erden muß sich der Mensch sein Paradies einrichten, da es unvernünftig und kindisch sei, an ein Paradies im Jenseits zu glauben. Wie sehr ist es nötig, daß Menschen von solcher Gesinnung sich ändern und den ewigen Schöpfer, der in seiner Allmacht alle wunderbaren Kräfte der Natur erschaffen hat und sie allweise lenkt, gläubig anerkennen. Ein Pa-

radies auf Erden wird es niemals geben. Wenn aber die Menschen alle ihre gegenseitigen Verhältnisse nach dem heiligsten Willen Gottes, d. h. nach seinen Geboten einrichten, dann werden die so vielfältigen himmelschreienden Ungerechtigkeiten, Bedrückung der Schwächeren, Ausbeutung der Arbeiter ein Ende nehmen, da es ja Gottes Wille ist, daß die gegenseitigen Beziehungen der Menschen und Völker auf Gerechtigkeit und Liebe beruhen.

Gesinnungsänderung ist nötig allen, welche den Sonntag entheiligen und nicht verstehen wollen, daß Gottesverehrung und Gottesdienst unsere vornehmste Pflicht ist.

Ändern müssten ihre Gesinnung jene, welche Feindschaft und Groll im Herzen tragen, durch Lüge und Trug dem Nächsten schaden, mit erdichteten Verdächtigungen unnötige Prozesse heraufbeschwören und unchristliche Rache üben.

Ihre Gesinnung ändern müssen diejenigen, die das heilige Ehesakrament entweihen und sich durch sündhafte Beziehungen darauf vorbereiten statt in Selbstüberwindung und reiner Liebe.

Ihre Gesinnung ändern müssen alle, die in den Kindern nur eine unerwünschte Last statt einer Gabe Gottes sehen und nur für das leibliche Leben ihrer Kinder sorgen, die unsterblichen Seelen aber vernachlässigen, sie vor verderblichen Einflüssen nicht schützen und nicht zum göttlichen Heiland, dem besten Erzieher, führen.

Und schließlich müssen ihre Gesinnung ändern jene, die meinen, daß im öffentlichem Wirken in Staat und Nation, in Wirtschaft und Handel die Gebote Gottes und die Lehren der Kirche nicht befolgt zu werden brauchen, die nur ihre selbstsüchtigen persönlichen Vorteile, nicht aber das allgemeine Wohl erstreben. Daß doch alle endlich erkennen würden, daß Gottes Wille auch für Staat und Nation jene unüberwindliche Kraft ist, die in jeder Gefahr standhält; denn was Menschenhände gegen den Willen Gottes bauen, kann keinen Bestand haben.

Welch gründliche Gesinnungsänderung ist also notwendig in uns und in der ganzen Menschheit, bis alle an den Erlösungsgnaden Christi wahrhaft teilhaben werden. Da wir aus eigener Erfahrung wissen, wie schwer es oft ist, seine Gesinnung zu ändern, so könnten wir mutlos werden in Anbetracht der geforderten Gesinnungsänderung und Bekehrung. Aus eigener Kraft können wir es tatsächlich nicht zustande bringen. Der hl. Paulus aber macht uns aufmerksam, daß der Heilige Geist unserer Schwachheit beisteht (Röm 8, 26) und zwar so, daß er uns beten lehrt und auch selbst für uns eintritt. Mit einem guten, andächtigen und beharrlichen Gebet erleben wir uns selbst und auch anderen Gesinnungsänderung, insoweit sie zur Aneignung der Erlösungsgnade nötig ist. Das Gebet ist seinem Wesen nach eine Unterredung mit Gott. Es ist klar, daß, wer regelmäßig mit Gott sich unterredet, allmählich sich ganz und gar dem göttlichen Willen fügt und so das Reich Gottes in seiner Seele aufbaut.

In seiner letzten Weihnachtsansprache hat der Papst erklärt, daß zur Erhaltung des Friedens und zur Erlangung eines allgemeinen Wohlstandes auf Erden am notwendigsten das Gebet sei. Die Menschheit hat für alle guten Ratschläge der Kirche bisher taube Ohren gehabt, Gott jedoch verschließt unserem Gebete seine Ohren nicht. Deshalb sollen wir nach der Mahnung des Heiligen Vaters zu Gott beten aus tiefgläubigem Herzen, mit unerschütterlichem Vertrauen und in treuer Liebe. Ein solches Gebet wird vorerst den Beter selbst gründlich verändern und auch denjenigen, die selber nicht beten wollen, Gesinnungsänderung erbitten, die nach den Worten Jesu jedem, der wirklich erlöst sein will, notwendig ist.

Gegen die vielfachen Hindernisse, die der völligen Erlösung der Menschheit im Wege stehen, haben wir, geliebte Gläubige, im Gebete ein starkes, geradezu unüberwindliches Mittel, welches den Feinden Gottes nicht zur Verfügung steht. Da der Hl. Vater vom Gebete gläubiger Katholiken noch in diesem Jahre Besserung der schweren Verhältnisse in der Welt erwartet, so erwartet er natürlich auch von uns allen eifriges und beharrliches Gebet nach seiner Meinung. Daher bitte ich euch alle, besonders die unschuldigen Kinder und die Leidenden, betet viel, betet andächtig, betet mit großem Vertrauen, auf daß auch wir das tausendneuhundertjährige Jubiläum der Auferstehung des Herrn im Siege über die Sünde und in der Auferstehung aus den Nöten der Gegenwart feiern mögen, er hat uns ja versprochen: »Alles, um was ihr immer bitten werdet im Gebete mit Glauben, das werdet ihr empfangen« (Mt 21, 22). Und dazu möge euch seinen reichsten Segen spenden der allmächtige Gott Vater und Sohn und Heiliger Geist. Amen.

Ljubljana, am 17. Jänner 1934.

† Gregor,
Bischof.

2.

Fastenordnung für das Jahr 1934.

Zufolge der mir vom hl. apostolischen Stuhle erteilten Vollmacht bestimme und erkläre ich folgende Fastenordnung für das Jahr 1934.

I.

1. Das Gebot der Abstinenz verbietet nur den Genuß von Fleisch und Fleischsuppe. Deshalb ist es an allen Abstinenztagen erlaubt jedwedes Tierfett zu gebrauchen.

2. Das Gebot des Fastens (Abbruches) erlaubt nur eine einzige Mahlzeit am Tage mit Sättigung; doch darf etwas Speise morgens und abends genommen werden, wobei die Ortsgewohnheit zu beachten ist. Es ist auch erlaubt bei derselben Mahlzeit Fleisch- und Fischspeisen zu genießen. Auch ist es erlaubt die Hauptmahlzeit auf den Abend zu verschieben.

3. Das Gebot der Abstinenz verpflichtet alle Gläubigen vom vollendeten siebenten Jahre an.

Das Gebot des Abbruches verpflichtet aber die Gläubigen, die das einundzwanzigste Jahr vollendet und das sechzigste nicht begonnen haben.

II.

1. Die Enthaltung von Fleischspeisen (Abstinenz) ist befohlen an allen Freitagen des Jahres.

2. Die Enthaltung von Fleischspeisen (Abstinenz) und Fasten (Abbruch) zugleich ist zu beobachten:

a) am Aschermittwoch,

b) an den Freitagen der vierzigstägigen Fasten,

c) an den Quatemberfreitagen,

d) am Karsamstag, am Samstag vor Pfingsten, am Vortage zu Mariä Himmelfahrt (14. August), am Vortage zu Allerheiligen (31. Oktober und am Tage vor Weihnachten (24. Dezember).

3. *Nur Fasten* (Abbruch) ist geboten an allen anderen Tagen der vierzigtägigen Fasten, am Mittwoch und Samstag der Quatemberwochen. An allen Tagen, an welchen die Gläubigen nur zum Fasten (Abbruch) verpflichtet sind, ist ihnen gestattet Fleischspeisen auch beim Abendessen zu genießen. Diejenigen aber, die zum Fasten (Abbruch) nicht verpflichtet sind, dürfen an diesen Tagen Fleischspeisen genießen, sooft sie essen.

4. Das Gebot der Abstinenz und des Abbruches verpflichtet nicht an den Sonntagen der Fastenzeit, an gebotenen Feiertagen und an den abgeschafften Feiertagen, welche in unserer Diözese noch gefeiert werden.

Am Karsamstag dauert die Verpflichtung zur Abstinenz und zum Abbruch nur bis Mittag (12 Uhr), an der Vigil vor Weinachten aber endet die Verpflichtung zur Abstinenz und zum Fasten beim Nachtmahl.

5. Von dem Gebote *der Abstinenz und des Abbruches* sind ausgenommen:

- a) die Gläubigen an jenen Orten, wo Markttag ist, wo das Kirchenpatrozinium oder eine andere kirchliche Veranstaltung festlich gefeiert wird und sich deshalb viel Volk versammelt;
- b) an allen Fasttagen im Jahre, außer am Vortage vor Weihnachten und am Karfreitag: das Militär, die Gendarmerie, die Finanzwache samt den betreffenden Familien.

6. Vom Gebote *nur der Abstinenz* an allen Fasttagen des Jahres, Vortag vor Weihnachten und Karfreitag ausgenommen, sind entbunden: die Arbeiter in Bergwerken und Fabriken mit ihren Familien, die Schaffner (Kondukteure), Heizer und andere Bedienstete der Eisenbahnen und die Reisenden, wenn sie genötigt sind in Bahnhofrestaurationen zu speisen; das Schiffpersonal und die Reisenden, wenn sie auf Schiffen speisen müssen; alle jene, die mit ihren Familien und Dienstboten in Kurorten weilen; alle, die durch Umstände gezwungen sind in öffentlichen Gasthäusern ihre Kost zu nehmen, und jene, die von anderen abhängig sind und sich selbst nicht Fastenspeisen besorgen können; alle, die in Strahäusern leben, nämlich Sträflinge, Aufseher und andere Bedienstete.

Alle jene, die sich dieser gewährten Nachsichten bedienen werden, ermahne ich im Sinne des päpstlichen Schreibens, sie mögen die Erleichterung des Fastens durch gute Werke, nämlich durch Almosen für die Armen ersetzen.

III.

Einzelne Personen und Familien kann nach dem kirchlichen Recht (Kan. 1245) aus triftigen Gründe auch ihr Pfarrer eine Nachsicht vom Fastengebote gewähren. Ich bevollmächtige aber auch die Beichtväter zu gleichem Recht, wie die Pfarrer, jedoch nur bei der Beicht.

1. Aus besonderen von der Kirche gebilligten Gründen sind vom Gebote *der Abstinenz und des Abbruches* neben den oben erwähnten auch ausgenommen:

- a) Kranke und Genesende, ferner körperlich schwächliche, welche infolge Fastens Kopfweh oder Schwindel bekämen;
- b) Mütter vor und nach der Geburt, auch wenn sie gesund und körperlich kräftig sind;
- c) Arme, die sich die Nahrung erbetteln, welche überhaupt keine genügende Nahrung haben.

2. Nur vom Fasten (Abbruch) sind aber ausgenommen:

- a) Handwerker und Arbeiter, welche schwere Arbeit verrichten müssen, z. B. Landleute, Maurer, Steinmetze, Schmiede, Weber, Tischler, Schuster u. s. w.;
- b) alle, welche ermüdende geistige Tätigkeit ausüben müssen, z. B. Volksschullehrer, dann Professoren, wenn sie sich auf die Vorlesungen anstrengend vorbereiten oder täglich vier und mehr Stunden unterrichten müssen; Studenten, welche die meiste Zeit in der Schule verbringen und ernst studieren; Missionäre bei Volksmissionen.

Alle diese sind vom Gebot des Abbruches ausgenommen, obgleich sie gesund und körperlich kräftig sind.

Ich hoffe, daß wir dieses gemilderte Fastengebot bereitwillig und gewissenhaft erfüllen werden. Beten wir und tun wir Buße, damit sich Gott unser erbarme und uns nicht nach unseren Sünden strafe.

Ljubljana, am 18. Jänner 1934.

† Gregor,
Bischof.

a) Hrvatska i Slovenija, kao i Srbija, imaju pravo na samostalno odlučivanje o svom budućem položaju i teritorijalnim granicama. Ovo pravo mora biti osigurano bez ikakve sumnje i bez ikakve nepravde. Hrvatska i Slovenija, kao i Srbija, imaju pravo na samostalno odlučivanje o svom budućem položaju i teritorijalnim granicama. Ovo pravo mora biti osigurano bez ikakve sumnje i bez ikakve nepravde.

b) Sve države koje su uključene u ovaj proces moraju biti jednako tretirane i jednako odgovorne. Nijedna država ne može biti prisiljena na odluku koja je protiv njene volje. Sve države koje su uključene u ovaj proces moraju biti jednako tretirane i jednako odgovorne. Nijedna država ne može biti prisiljena na odluku koja je protiv njene volje.

U skladu s ovim načelima, Hrvatska i Slovenija, kao i Srbija, imaju pravo na samostalno odlučivanje o svom budućem položaju i teritorijalnim granicama. Ovo pravo mora biti osigurano bez ikakve sumnje i bez ikakve nepravde.

U skladu s ovim načelima, Hrvatska i Slovenija, kao i Srbija, imaju pravo na samostalno odlučivanje o svom budućem položaju i teritorijalnim granicama. Ovo pravo mora biti osigurano bez ikakve sumnje i bez ikakve nepravde.

Hrvatska, Slovenija i Srbija imaju pravo na samostalno odlučivanje o svom budućem položaju i teritorijalnim granicama. Ovo pravo mora biti osigurano bez ikakve sumnje i bez ikakve nepravde.

1. Ovo načelo je temeljno načelo i mora biti osigurano bez ikakve sumnje i bez ikakve nepravde.